

Как да говорим така, че децата да ни слушат?

„...един ден седна в кабинета ми и най-сериозно заяви: „Вкъщи не ми се налага да правя нищо. От какъв зор? Нали родителите ми са длъжни да се грижат за мен...Да не съм ги карал да ме раждат?“

Когато чух как говори, а явно и какво мисли този млад човек, си рекох: Що за хора отглеждаме ние? След като позволяваме на децата си да израстват с мисълта, че светът им е толкова длъжен?...Що за общество ще се получи от такива човешки същества?“

Том Гордън

Това е началото на нашата тема за успешното родителство, което ще ви представя в няколко кратки части.

Всеки вини родителите за проблемите на младите хора и за неприятностите, които създават на обществото. „Родителите са виновни за всичко!“, често се чува в училище, от медиите, в изказвания на специалисти. Всички виждаме, че расте броят на агресивните деца, на децата с емоционални проблеми, зависимите от наркотици и т. н. А ако някое от тях отпадне от училище или има сериозни затруднения отново се чува: „Родителите не са си на мястото!“.

Добре де, а кой помага на тези родители? Прави ли си някои труда им помогне да станат по-успешни в отглеждането на децата? Къде родителите могат да научат в какво бъркат и как да го поправят?

Ето по тази причина ще ви предоставя информация за подобряване на общуването с децата, така че вие да ги чувате, а те да чуват вас.

Почти без изключение родителите попадат в една от следните три групи:

- „победители“
- „губеци“
- „колебаещи се“

Родителите от **първата група** - „победители“, защитават категорично и аргументирано своето право на власт върху детето си. Вярват, че са длъжни да му поставят граници, да му нареждат и да очакват послушание. За да накарат детето да изпълнява, най-често използват заплахата от наказание. При възникнал конфликт с детето го разрешават така, че *родителят да спечели, детето да загуби*. Чести изрази: *И мен така ме възпитаваха, затова станах човек!“*; „*За негов добро е!*“ ...

Родителите от **втората група** - „губещи“, през повечето време позволяват на децата голяма свобода. Умишлено избягват да поставят ограничения и с гордост заявяват, че не одобряват методите на „победителите“. Когато възникне конфликт между нуждите на родителите и тези на детето, обикновено става така, че *родителят губи, детето печели*. *Такива родители са на мнение, че преди всичко трябва да се задоволяват детските нужди*.

Вероятно най-многобройна е **третата група** – „колебаещи се“, която не може да се придържа твърдо към нито един от горните подходи. В старанието си да постигнат „разумно съчетание“ от двата, те се колебаят между твърдостта и мекушавостта, между победите и загубите. „Гледам да съм толерантна спрямо децата до момента, в който станат нетърпими. Тогава започвам да налагам своя авторитет...“. Тези родители може би са най-объркани и несигурни, техните деца – емоционално най-неуравновесени.

Тези три подхода при разрешаване на домашните конфликти: „аз печеля, ти губиш“ и обратно „ти печелиш, аз губя“, или колебаещ се между двата, съвсем не са единствените. Съществува т. нар. „беззагубен“ метод, с който предстои да се запознаем. Неговата формула е: **„аз печеля, ти печелиш“**.

Замислихте ли се за своя стил? Как бихте се самоопределили?